

[Ole Bjørn Kraft.]

Paa disse Spørgsmaal afgav bl. a. det frisindede Venstre følgende Svar:

„Grønlandsnævnet kan med Tillid lægge den Sag i frisindede Venstres Haand og faa alle sine Meningsfæller til at stemme med et af de listeforbundne Borgerpartier. Stort set staaer frisindede Venstre helt paa Grønlandsnævnets Standpunkt; det samme kan der stoles paa, at Højre vil gøre.“

Under disse Omstændigheder er det nødvendigt, at vi fra dansk Side følger Udviklingen med agtpaaagivende Opmærksomhed. Vi skal naturligvis ikke lade os skræmme af de norske Udtalelser og overdrive deres praktiske Betydning, men vi skal heller ikke tro, de er helt uden Betydning, eller se bort fra de praktiske Kendsgerninger, som Sagen indeholder. En norsk Stortingsmand har udtalt, at for Norge er Grønlandsspørgsmaalet et af de største og vigtigste udenrigspolitiske Spørgsmaal. Det samme kan, og med større Ret, forekomme det mig, siges for Danmarks Vedkommende. Og Sagen gælder ikke alene Østgrønland, thi Øst- og Vestgrønland kan ikke skilles ad. En Svækkelse af vor Stilling paa Østgrønland kan rulle hele det grønlandske Spørgsmaal op. Som det fremgaar af de Citater, jeg har oplæst, er der stærke Kræfter i Norge, for hvem Østgrønland kun er det første Skridt mod et langt større Maal: hele Grønland, ogsaa Vestgrønland, under norsk Styre. Spørgsmaalet rækker derfor videre ud og berører — ogsaa hvis man alene ser paa Østgrønland — vore Forpligtelser overfor andre Stater, saaledes England og Canada.

Jeg er derfor ogsaa overbevist om, at Regeringen vil følge Spørgsmaalets Udvikling med den største Opmærksomhed, og at man i Udenrigsministeriet forstaaer, at den grønlandske Opgave hører til dem, til hvis Varetagelse man delegerer de bedste Kræfter indenfor dette Ministerium, baade herhjemme og paa de Pladser i Udlandet, hvor denne Sag har Betydning, og at det vil være tungt vejende for Offentlighedens Bedømmelse af Udenrigsministeriet, hvorledes det løser den Opgave, som her er stillet det.

Igennem mine Udtalelser her i Dag har jeg gerne villet sige Regeringen, at den fra vor Side kan vente Tilslutning og Understøttelse til enhver Bestræbelse for Varetagelsen og Sikringen af vore Rettigheder i disse Egne. Maalet for dansk Politik maa nemlig efter vor Opfattelse være, at vor Stilling hverken retlig eller faktisk er forringet, naar Grønlandsoverenskomsten ud-

løber, eller Spørgsmaalet paa anden Maade rejses, men at vi, saaledes som det alt er sket, bl. a. ved Koloniseringen af Scoresbysund, sætter vore Kræfter ind paa at underbygge og befæste vor Position paa Østgrønland.

Fra norsk Side stiller man meget store Forventninger til Østgrønlands Muligheder som Fangstland og Fiskefelt og maaske ogsaa i Retning af Bjergværksdrift. Maaske er disse Muligheder til Stede, maaske overdrives de, herom kan intet bestemte siges, og en nøgtern Vurdering vil sikre os imod Skuffelser. Men vor Indsats i disse Egne bør ikke være afhængig heraf. Selv uden Udsigt til rask Gevinst er vi baade nationalt og overfor de Stater, der har anerkendt vor Højhedsret, internationalt forpligtet. Vi har opfyldt vore Forpligtelser efter Østgrønlandsoverenskomsten i enhver Henseende og er rede til at fortsætte hermed; norsk Næringsvirksomhed er ikke blevet lagt Hindringer i Vejen, og det vil heller ikke ske i Fremtiden. Men de Indrømmelser, som vi gennem Traktaten har givet Norge, anfægtet efter vor Opfattelse ikke vor Højhedsret over hele Grønland, ogsaa over det Omraade i Østgrønland, hvor den norske arktiske Næringsdrift foregaar, og vi maa med al Bestemthed tilbagevise enhver Bestræbelse for igennem denne Næringsdrift at søge tilvejebragt et Grundlag til en Ændring af dette Forhold.

Med Hensyn til vor Suverænetet over hele Grønland hersker der ikke, tror jeg, nogen Meningsforskel indenfor de danske Partier, og for det nordiske Samarbejde og for Forholdet mellem Danmark og Norge maa man haabe, at den norske Offentlighed vil gøre sig dette klart og indstille sin Politik og sin Optræden i disse Egne derefter.

Holger Kristiansen: Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Der har af flere ærede Medlemmer være talt om de mange Motorulykker, der har fundet Sted ganske særlig i de sidste Aar. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om der ikke i en nær Fremtid kan ventes fremsat Forslag til en Revision af Færdselsloven. Nu ved jeg meget vel, at en Lov ikke i og for sig kan hindre Ulykker, men den Færdselskultur, som er i Færd med at bryde frem her i Landet, vil dog nok kunne støttes betydeligt ved forstandige Regler i Færdselsloven.

Den nugældende Lov er, tror jeg, 3 Aar gammel, fra 1927, og Bilismen har netop i de sidste tre Aar undergaaet en saa enorm Udvikling, at der er størst mulig